

Pater THOMAS IDERGARD SJ
Kort predikan vid Julbönen
2017-12-24
Matt 1:1-25
S:ta Eugenia katolska kyrka, Stockholm

Vad vi nyss hörde var alltså Matteusevangeliets inledning och därmed början av hela Nya Testamentet: berättelsen om Jesus födelse ur den Helige Josefs perspektiv och dessförinnan släkttavlan med de 42 generationerna från Abraham till Jesus Kristus. Och jag tänkte faktiskt reflektera lite över släkttavlan.

För framför att bara vara en uppräkningslista av gamla, för oss obekanta, namn, säger den något väsentligt om Guds människoblivande som vi ska fira i natt: Om Gud verkligen har blivit människa och kommit till oss i en specifik historisk tid och på en specifik plats så har han inte bara en mor utan också en mormor, kusiner, gammelfastrar och konstiga morbröder. Om Gud verkligen har blivit människa och bott mitt ibland oss så var han del av en familj och släkt som, precis som de flesta, var ganska dysfunktionell och uppvisade en blandning av gott och ont, av helighet och synd, av det ärofyllda och skamliga.

Det här är goda nyheter för oss. För låt oss titta närmare på några av namnen i släkttavlan. Där finns Jakob, en av Israels stora patriarker men som brottades med Gud. Också vi brottas med Gud; ifrågasätter, tvivlar, undrar, kämpar. Men Gud blev människa i Jakobs familj och valde alltså att bli släkt med en som brottas med honom.

Där finns också Ruth som inte ens var israelit utan främling. Också vi känner oss utanför, kanske t ex för att vi inte alltid kan eller orkar tro. Men Gud blev människa i Ruths familj och valde alltså att höra ihop med någon som är utanför.

I släkttavlan finns Rahab som var prostituerad i Jeriko vid Israels erövring av Kanaan. Också bland oss finns de som ser att deras liv sjunkit så djupt i olika slags förnedring, t ex i något av alla de missbruk som sprider sig som en löpeld i vår tid, att de blivit främlingar för sig själva och sin närmaste omgivning. Men Gud blev människa i Rahabs familj och ville alltså knyta band med någon som, också i egna ögon, tillät något av sin mänskliga värdighet att bli kränkt.

Julens verkliga glädje är att Gud själv har trängt in i den dysfunktionella och tvetydiga mänskliga familjen. Och genom det fortsätter han att vilja förena sig med oss även om vi, precis som många av hans israelitiska förfäder och förmödrar, är helt ovärdiga hans närhet. För precis som de är vi bristfälliga, komprometterade och halvfärdiga. Men han blir en av oss ändå. Av sin stora kärlek och därmed av vilja att hela oss. Det är den verkliga och förunderliga nåden i det vi börjar fira ikväll och i natt.